

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: P. Č.**, proti **žalované: Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutím žalované ze dne 25. 5. 2012, č. j. 1313AN/12, ze dne 26. 6. 2012, č. j. 1832/12, a ze dne 26. 6. 2012, č. j. U 1313A/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2013, č. j. 10 A 11/2013 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo zastaveno řízení o jeho žalobě pro nezaplacení soudního poplatku.

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel podal u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, jíž se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2012, č. j. 1313AN/12, ze dne 26. 6. 2012, č. j. 1832/12 a č. j. U 1313A/12. Krajský soud v Hradci Králové věc usnesením ze dne 3. 12. 2012, č. j. 30 A 65/2012 - 13, postoupil městskému soudu jako soudu místně příslušnému. Proti usnesení, jímž byla věc postoupena, podal stěžovatel kasační stížnost, řízení o této stížnosti bylo ale zastaveno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 2 As 3/2013 - 41.

Městský soud vyzval stěžovatele k úhradě soudního poplatku za žalobu, a to usnesením ze dne 16. 1. 2013, č. j. 10 A 11/2013 - 19, na které stěžovatel reagoval žádostí o osvobození od soudního poplatku za žalobu. Tato žádost byla zamítnuta usnesením městského soudu ze dne 12. 8. 2013, č. j. 10 A 11/2013 - 32. Kasační stížnost proti zmíněnému usnesení městského soudu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního

soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 86/2013 - 13. Městský soud posléze stěžovatele znovu vyzval k úhradě soudního poplatku za žalobu, tentokrát usnesením ze dne 15. 10. 2013, č. j. 10 A 11/2013 - 47, v němž určil lhůtu 10 dnů k zaplacení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel soudní poplatek nezaplatil, vydal městský soud usnesení ze dne 5. 12. 2013, č. j. 10 A 11/2012 - 51, kterým řízení zastavil. Městský soud přitom nevyhověl žádosti o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, jelikož již v usnesení, jímž zamítl stěžovatelovu žádost o osvobození od soudního poplatku, zhodnotil, že stěžovatel tohoto institutu zneužívá. Vyhovění žádosti o prodloužení lhůty by přitom popřelo smysl dříve vydaných rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že městský soud obchází zákon, když odmítá vydat rozsudek, ač by byl zamítavý. Vedle toho namítl, že rozsudek byl vydán bez splnění podmínek přezkumu. Dále stěžovatel zdůraznil, že lhůta k uhrazení soudního poplatku musí být přiměřená, tj. taková, že nebude nutno ji prodlužovat.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou a je podána včas. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Nelze souhlasit se stěžovatelem, že by městský soud v dané věci jakkoli pochybil, když rozhodoval usnesením, nikoli rozsudkem. Předpokladem pro to, aby soud o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. rozhodl rozsudkem, v jehož rámci se meritorně posuzuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí, je též úhrada soudního

pokračování

poplatku tam, kde účastníka řízení stíhá poplatková povinnost. Na stěžovatele taková povinnost dopadala, ale ani ve lhůtě stanovené ve výzvě k zaplacení soudní poplatek nezaplatil. Na takový případ pak plně dopadá § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), dle něhož soud řízení za popsanych okolností zastaví. Pakliže chtěl stěžovatel dosáhnout vydání meritorního rozsudku, měl soudní poplatek zaplatit. V případě, že tak neučinil, nezbylo městskému soudu než řízení zastavit usnesením tak, jak to předpokládá § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Nelze tak souhlasit s námitkou stěžovatele, že by městský soud obcházel zákon tím, že by v dané věci nevydal rozsudek, ale řízení ukončil usnesením.

Nejvyšší správní soud v dané souvislosti nerozumí tomu, co stěžovatel míní tvrzením, že „rozsudek byl vydán bez splnění podmínek přezkumu.“ Městský soud totiž nerozhodoval rozsudkem, ale usnesením. V dané věci skutečně vzhledem k nezaplacení soudního poplatku nebyly splněny předpoklady pro to, aby mohla být napadena správní rozhodnutí věcně přezkoumána. To však městský soud plně reflektoval a řízení zastavil, aniž by rozhodnutí žalované věcně přezkoumával.

Zdejší soud se dále neztotožnil s námitkou nepřiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel před městským soudem požádal o osvobození od soudního poplatku, jeho žádost byla zamítnuta usnesením městského soudu ze dne 12. 8. 2013, č. j. 10 A 11/2013 - 32, proti kterému podal stěžovatel kasační stížnost, jež byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 86/2013 - 13. Zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyl právní moci dne 7. 10. 2013. Od tohoto okamžiku muselo být stěžovateli zřejmé, že na zamítnutí jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku se nic nezmění a že je povinen splnit poplatkovou povinnost. K zaplacení soudního poplatku jej městský soud znovu vyzval usnesením ze dne 15. 10. 2013, č. j. 10 A 11/2013 - 47, které si stěžovatel převzal dne 31. 10. 2013 a v němž byla určena lhůta 10 dnů k zaplacení. Takto určenou lhůtu nelze považovat za nepřiměřenou s ohledem na skutečnost, že šlo o lhůtu náhradní. Stěžovatel navíc mohl soudní poplatek zaplatit i po jejím uplynutí, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení, která nastala dne 23. 12. 2013 (dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích totiž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci).

Od doručení následné výzvy k zaplacení soudního poplatku (31. 10. 2013) do právní moci usnesení o zastavení řízení (23. 12. 2013) uplynuly necelé dva měsíce, což je doba k zaplacení více než přiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom

rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu